



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

Tum sacer interpres Diuûm sic inquit ab alto
 Aurea sidereis cui vibrat aura comis:
 Anxia pone merum, ridet iam mitior æther:
 Terra fauet votis: anxia pone merum.
 Ibit in exemplum fecundis matribus olim,
 Cui latus innumerus cinget vtrunque nepos.
 Mitte gemens tenero modo si qua pericla puello,
 Quæque teris nudo fens sola sicca pede.
 En tibi quod nescis, fontes qui librat aquarum,
 Currere iussit aquam, iussa cucurrit aqua.
 Hic vbi nunc siccas oculis bibit æger arenas,
 Qui tibi cor ardens temperet, humor erit.
 Spes viger huic vitæ siccis rediuiua medullis,
 Vt virescât irriguis, quæ seges aret, aquis.
 Dixerat, & fonti qui plurimus vndat in auras
 Intendit digitum: mox celer ales abit.
 Sic vbi spes terris nusquam spem suggerit, æther
 Si non imbre nouo, fonte propinat aquas.
 Scilicet humanis vbi deest fiducia voris,
 Spes ibi diuinam sufficit vber opem.

ELEGIA X.

1. Fons describitur.
2. Inde bibit cum matre filius.
3. Ismaël iam satur, fonti bene apprecatur.

Qui sitiente diu cespes squalebat arenâ,
 Manat, & indigenis fons virescât almus aquis.
 Perspicuoque oculos hyalo, gelidisque scatebris
 Inuitat vapidis ora deûsta rogis.
 Naiades exsultant circum, Dryadesque puellæ:
 Si qua tamen sicco fors Dryas orbe virescât.
 Hunc simul ac oculis hausit sitientibus hospes,
 Grandi qui macie torridus ardet aquas:

Reliquias

ELEGIA X.

49

Reliquias animæ mox colligit, & respirans
 Dixit, in hoc riuo iam mea vita natat.
 Quis Deus, ô Superi! tantos largitur honores,
 Exul vbi nutrix, exul alumnus abit?
 Hæc puer: his & plura parat, sitis vrit hiantem;
 Tantum non miserum cogit anhele mori.
 Aduolat ergo parens, puer aduolat ocyor hinno;
 Hinno, qui pueri radit vt umbra, latus.
 Cuique teres teretes artus inspicat arundo,
 Et fontis gelidas faucibus ardet aquas.
 Nulla caput tristi mors iam grauat atra cupresso:
 Ast hilarat puro qui micat amne dies,
 Gelidasque obducit aquas sitiente labello,
 Ni magis vndanti deuorat ore sitim.
 Illicet vt dulces hausit satur aduena lymphas;
 Visa fuit vitreos fundere Nympha fauos.
 Vtque adeo res grata latex torrente sub astro;
 Vt sitis exsanguis ebibit ima sinus.
 O quam dulcè sapit fugiens crystallus in ora!
 O quibus illecebris liquitur inde iecur!
 Et iam mens rediit, redijt vis feruida venis:
 Et iam stat roseo qui stelit ore, color:
 Tum satur Ismaël, liquida ceu nectare Diuûm,
 Vota facit lymphis lymphidiora suis.
 Quid tibi vis voueam, fons ô dulcissime rerum,
 Vnde redit venis lymphida vena meis?
 Tu mihi nutricis vel dulcius vbere nectar:
 Plus mihi mille fauis, gutta vel vna sapit.
 Paruus abis fateor, parua nunc sulcus aquai,
 Et vix summa meum subluit vnda genu.
 Opto cauis laras infundat limes arenas,
 Plurimaque in lato limite Nympha fluat!
 Nolo ruas niuibus satur, & sine flumine torrens,
 Neue trahas crasso putida stagna luto.
 Sed fluat illimi liquor hinc argenteus aluco,
 Qualis it Alphæo, qualis it vnda Pado.
 Qualis & Elysio fons fluxit amænus in horto.
 Quadri fidoque suas limite fudit aquas.

D

Ave

Aut potius liquor argento se diuite vertat.
 Calculus hic omnis cui mera gemma foret.
 Vnde corona fluat castis argentea Nymphis,
 Et dos sacra Deo, cælite digna tholo.
 Hastenus argento liquido tibi fluxerit vnda;
 Vt bibero, flauis aureus ibis aquis.
 Ergo bis inde bibam: Nais fluat vber in auro,
 Quod dat larga Midæ; num mihi parca neget?

ELEGIA XI.

1. Ipsa etiam Agar fonti felicia vota nuncupat.
2. Optat odoratis prætexi stirpibus.
3. Itē, ut Nilo & quouis amne largior decurrat.
4. Marmoræam Pietatis statuam illi vouet dedicari.

CVI sibi non vitreus modò qui natat aduena cæpo,
 Fons hic amnigenas auctus adoptat aquas?
 Latius ut ripis diffusa capacibus vnda,
 Augeat irriguis arua beanda vijs;
 Largius & Pharias Nais decurrat in oras,
 Hac vbi me saluum Naiade fama canat.
 Nam decet, ut castas tangat quoque gloria Nymphas.
 Vbera dant Nymphæ, quæ pius ornat Amor,
 Nempe sciunt puero gelidis dare pocula riuis,
 Infanti puero, cui comes ægra parens:
 Post Arabis ut magnus eat regnator in aruis
 Abramiâ Ismaël nobile stirpe genus.
 Hoc de fonte suos arbos vbi plurima succos
 Ducet; in immensum crescet amœna nemus:
 Sequæ Syras olim latè diffundet in oras.
 Quot serit hæc ramos, sceptrâ tot inde legas,
 Hanc igitur Nympham viridi cole fama coronâ,
 Cui pius incaluit, dum puer arsit, amor.
 Quæque meum pueri sensit, doluitque dolorem;
 Vnde mihi faciles larga profudit aquas.